Červenec 2026

„Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek.“ (Mt 13,23)

Poté, co Ježíš mluvil v podobenstvích k velkému zástupu na břehu Tiberiadského jezera, obrátil se ke svým učedníkům a vysvětlil jim hloubku významu svých slov.

Hlavním hrdinou našeho vyprávění je slovo Boží přirovnávané k malému a křehkému semínku. Kameny, trny a ptáci mu mohou bránit v tom, aby vyklíčilo, zapustilo kořeny a přineslo zralé klasy, ale moudrý rozsévač zná jeho překvapivou životaschopnost.

Pomocí těchto obrazů Ježíš odhaluje vztah mezi člověkem a slovem, které Bůh hojně nabízí. Někteří jej přijímají, jiní ho však z různých důvodů nechávají zapadnout, aniž by přineslo ovoce. V lidském srdci totiž povrchnost a přílišné materiální starosti ohrožují zázrak nadpřirozeného života, který sám Bůh touží ve svých stvořeních zapálit.

I my, stejně jako učedníci, jsme Ježíšem pozváni, abychom vstoupili do pokorného tajemství Boží lásky, a zároveň jsme osobně vyzváni k rozhodnutí: jakou „půdou“ chceme být?

„Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek.“

Naslouchat a rozumět. Zdá se, že právě toto je tajemství, které z nás činí úrodnou půdu, kde semeno slova může projevit svou sílu a přinést dobré ovoce.

Jak vzácná je ochota naslouchat! Je to duchovní prostor, kde se otevíráme Božímu životu, který nás vždy předchází svým milosrdenstvím, s trpělivostí dělníka, který zná a respektuje čas zrání.

Boží slova, jak píše Chiara Lubichová, „osvětlují vnitřně nejen mysl, ale celé bytí, protože jsou světlem, láskou a životem. Přinášejí pokoj – ten, který Ježíš nazývá svým: ‚můj pokoj‘ – i ve chvílích rozrušení a úzkosti. Přinášejí plnou radost i uprostřed bolesti, která někdy svírá duši. Dávají sílu zejména tehdy, když na nás dolehne rozčarování nebo skleslost. Osvobozují, protože otevírají cestu k Pravdě. (…) I v nás musí vzklíčit vášnivá láska k Božímu slovu: přijímejme je pozorně, když je nám zvěstováno v kostelích, čtěme je, studujme je, rozjímejme o něm... Ale především jsme povoláni k tomu, abychom je žili. (…) Žijeme-li jedno Ježíšovo slovo, žijeme celé evangelium, protože v každém svém slově se nám dává celý, přichází On sám, aby v nás žil (…) a nahrazuje náš způsob myšlení, vůle a jednání ve všech životních okolnostech.“[1]

„Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek.“

Wambil z Mexika vypráví: „Byla doba, kdy jsem se cítil uvězněný v hluboké propasti. Byl jsem ve vztahu plném násilí, snažil jsem se utéct a vyřešit všechno vlastními silami. Pod vlivem sociálních sítí a vnějšího hluku jsem často usiloval o věci, které nebyly vedeny Bohem. Přes veškeré mé úsilí jsem se stále cítil prázdný a bez cíle. Věděl jsem, že láska je univerzální jazyk. Když jsem začal pomáhat jako dobrovolník, zažil jsem naplnění, které mohlo přijít jedině od Boha. Časem jsem objevil místo, kde mohu naslouchat Jeho slovu a růst ve vztahu s Ním. Jsem hluboce vděčný.“

I když se cítíme jako vyprahlá a kamenitá půda, je to právě Boží slovo, které je účinné, jak říká prorok Izaiáš: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, (…) tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu k čemu jsem ho poslal“ (Iz 55,10-11).

Povzbuzeni touto nadějí v době, v níž panují obavy a napětí, posilujme také důvěru v ženy a muže, s nimiž sdílíme život. Věřme v jejich schopnost přinášet dobré plody, vytvářejme příležitosti k naslouchání a dialogu, abychom společně kráčeli k obzoru bratrství.

Letizia Magri a tým Slova života

---

[1] Ch. Lubichová, Slovo života na březen 2003 (srov. Nové město 3/2003, str. 15), taktéž v *Parole di Vita* a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5); Città Nuova, Roma 2017, str. 684-685).